
Radziecka adwokatura : [recenzja artykułu Roberta Kiefego opublikowanego w "Revue internationale de droit comparé", 1961, nr 2]

Palestra 5/11(47), 55

1961

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Radziecka adwokatura

Oto temat artykułu informacyjnego pióra Roberta Kiefego, jaki zamieszczony został w nrze 2 (kwiecień — czerwiec 1961) kwartalnika „Revue internationale de droit comparé”.

Rozważania swoje na powyższy temat oparł autor na materiałach zawartych w pracy adwokatów radzieckich Zajcewa i Półtoraka pt. *Sowietskaja adwokatura* (przetłumaczonej na język angielski i wydanej w Moskwie w 1959 r.). Autor omawia kolejno organizację adwokatury radzieckiej, podkreślając zasadę zespołowości w wykonywaniu tego zawodu oraz jej rolę w procesie cywilnym i karnym. Zwraca w szczególności uwagę na fakt aktywnego współudziału radzieckich adwokatów przy redagowaniu treści umów zawieranych przez przedsiębiorstwa socjalistyczne: umowy powyższe powinny być zawsze zaopatrzone w podpis adwokata, który poświadcza w ten sposób zgodność ich postanowień z przepisami obowiązującego prawa.

W procesie karnym adwokat jest reprezentantem oskarżonego. Dlatego nie może on uczynić nic takiego, co mogłoby pogorszyć sytuację oskarżonego. Ale jednocześnie adwokat nie jest bynajmniej „służącym” swego klienta, nie jest jego współnikiem, który powinien pomóc mu w uniknięciu zasłużonej kary. Adwokat powinien bronić jedynie słuszných interesów oskarżonego, i to wyłącznie przy pomocy środków i metod zgodnych z prawem. Nie może on jednak ujawnić sądowi faktów, o których dowiedział się od swego klienta lub w toku wykonywania czynności urzędowych.

Na zakończenie swych uwag autor podkreśla aktywny udział i poważną rolę adwokatury w politycznym i społecznym życiu Związku Radzieckiego. Adwokatem jest jeden z byłych wiceministrów sprawiedliwości ZSRR. Inny adwokat jest wiceprzewodniczącym Komisji Prawnej przy Radzie Ministrów ZSRR. Adwokaci biorą czynny udział w pracach Komisji Kodyfikacyjnej. Szczególnie doniosłą rolę odgrywa adwokatura radziecka przy wykonywaniu zadań nauczania prawa. Szereg radzieckich adwokatów pracuje w instytucjach naukowych lub na uniwersyteckich wydziałach prawa. Adwokaci wygłaszają corocznie tysiące wykładów popularyzujących wiedzę o prawie wśród ludzi pracy (np. w latach 1957—58 sami moskiewscy adwokaci wygłosili ok. 7.000 odczytów w fabrykach, urzędach i gospodarstwach kolektywnych).

Ważny odcinek działalności adwokatury

omawia w artykule pod tym tytułem, zamieszczonym w nrze 17 (z 19.IX. br.) czasopisma „Sowietskaja Justycija”, G. Szafir, Ustawodawca ZSRR przyznał pokrzywdzonym prawa uczestników procesu karnego. Art. 24 Podstaw prawa postępowania karnego przewiduje, że wymienione prawo pokrzywdzony może wykonywać osobiście lub przez swojego przedstawiciela. Jednakże zarówno w praktyce, jak i w teorii niejednokrotnie wypowiadano poglądy, w myśl których adwokaci nie mogą reprezentować interesów pokrzywdzonego w procesie karnym, jako